

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2242/2020
03.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, др Илије Зиндовића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Денић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање, Филијала у Прокупљу, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења о трошковима спора, садржаног у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 2040/19 од 23.01.2020. године, у седници одржаној 03.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље као о изузетно дозвољеној.

УКИДА СЕ решење о трошковима спора, садржано у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 2040/19 од 23.01.2020. године и пресуди Основног суда у Прокупљу П 3105/18 од 30.05.2019. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно одлучивање у укинутом делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 3105/18 од 30.05.2019. године, ставовима 1-3 изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда, па је обавезана тужена да, у корист тужиље, уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду ПИО, за период од августа 2013. године до маја 2014. године и одбачена тужба у погледу захтева да суд обавезе тужену да тужиљи достави доказе о извршеној уплати доприноса. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Виши суд у Прокупљу је пресудом Гж 2040/19 од 23.01.2020. године одбио жалбе тужиље и тужене и, ставом првим изреке, потврдио првостепену пресуду у ставовима првом и другом изреке. Ставом другим изреке, потврдио је решење о трошковима спора садржано у ставу четвртом изреке.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, садржаног у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 2040/19 од 23.01.2020. године, тужиља је благовремено изјавила ревизију, побијајући наведено решење о трошковима спора због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене

материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној због неуједначене судске праксе, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Имајући у виду стање у спису, Врховни касациони суд је нашао да су испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној из члана 404. наведеног закона, јер постоји неуједначена судска пракса приликом досуђивања трошкова парничног поступка у истој чињеничној и правној ситуацији.

Испитујући побијано решење о трошковима поступка, у смислу члана 408., у вези члана 420. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиље основана.

Тужиља је успела у овој парници у односу на главни захтев који се односи на доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на име новчане накнаде за случај незапослености, у једном делу је одбачена тужба, док су о захтеву за накнаду трошкова парничног поступка нижестепени судови одлучили да свака странка сноси своје трошкове поступка, а као разлог за то наводе да је вођење ове парнице било нецелисходно, односно да није било оправданог интереса за вођење ове парнице.

По оцени Врховног касационог суда, основано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права у делу нижестепених одлука којима је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП, прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. тог закона је прописано да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, не може се прихватити закључак нижестепених судова да трошкови овог поступка тужиљи нису били потребни. Приликом одлучивања о трошковима парничног поступка, осим у споровима из области породичних односа, суд не води рачуна о разлозима правичности, а такође висина тужбеног захтева ни једном законском одредбом није прописана као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка, у ситуацији када је странка успела у спору. Из изнетих разлога, обе нижестепене одлуке о трошковима поступка су укинуте.

У поновном поступку, првостепени суд ће узети у обзир изнете примедбе у вези права странке на накнаду трошкова парничног поступка, а у складу са критеријумима

успеха у спору (члан 153. ЗПП), кривице у проузроковању трошкова (члан 155. ЗПП) и опредељеног захтева (члан 163. ЗПП) и донети правилну и закониту одлуку.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 416. став 2. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић